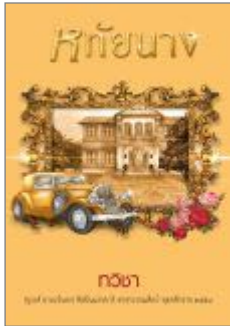

ភ្នំពេញ

កញ្ចប់

កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់ កញ្ចប់

นวนิยายไทย

หทัยนาง • ทวีธา

ตีพิมพ์ในนิตยสารดวงดาว นามปากกา กล้วยไม้ ณ วังไพร พ.ศ. ๒๕๑๔

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ : สำนักพิมพ์ไซคัชเชอร์ พ.ศ. ๒๕๑๔-๒๕๑๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓-๔ : สำนักพิมพ์บรรลือสาส์น พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๑๘

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : สุรียาทิศ โพธิ์ประสิทธิ์

ราคา : ๑๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ทวีธา.

หทัยนาง.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๒๕๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-623-7

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุทธิรามา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘หทัยนาง’ เป็นนวนิยายในกลุ่ม เลือดสีน้ำเงิน ของ ทวีธา ที่สำนักพิมพ์เพื่อนดีจัดพิมพ์ไปแล้วหลายเรื่อง ได้แก่ ทับทิมเพชรรัตน์ เพชรจักรวาล และเกียรติศักดิ์รักของข้า แต่ละเรื่องล้วนเป็นอุบัติการณ์ความรักของหนุ่มสาว ที่พบอุปสรรค ทุกข์ สุขแตกต่างกัน และมีตัวตนเกี่ยวพันกันอย่างน่าสนใจ

‘หทัยนาง’ เรื่องนี้จัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๕ ในปีพ.ศ.๒๕๖๐ ซึ่งเป็นวาระอันทรงงามของ ทวีธา หรือ ชวงค์ ฉายะจินดา ผู้ได้รับยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

สำนักพิมพ์เพื่อนดีใคร่ขอแสดงความยินดีกับ ‘ราชินีพาฝัน’ ท่านนี้ด้วยจิตคารวะอย่างสูง และภูมิใจที่ได้รับโอกาสในการเผยแพร่ผลงานของ ทวีธา รวมทั้ง ชวงค์ ฉายะจินดา อย่างสืบเนื่องให้ผู้อ่านได้รับความสนุกสนานต่อไป

คำประกาศเกียรติคุณ
นางชวงค์ ฉายะจินดา
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

นางชวงค์ ฉายะจินดา เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๔๗๓ ที่ กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันอายุ ๘๖ ปี สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนราชินี เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๐ ระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๔ สอบชิงทุนโคลอมโบของรัฐบาลออสเตรเลียไปศึกษาต่อในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเมลเบิร์นประเทศออสเตรเลีย เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๖ สำเร็จการศึกษาเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๗ เข้ารับราชการเป็นอาจารย์ภาควิชาภาษาไทยที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ต่อมาได้ลาออกเพื่อประกอบอาชีพนักเขียน ปัจจุบันพำนักอยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย

ชวงค์ ฉายะจินดา สร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรมสืบเนื่องมายาวนานกว่า ๖ ทศวรรษ เป็นนักเขียนนวนิยายสตรีที่มีผลงานพิมพ์เผยแพร่แล้วประมาณ ๑๐๐ เรื่อง หลายเรื่องพิมพ์หลายครั้ง และหลายเรื่องได้รับความนิยมนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์และละครวิทยุหลายครั้ง เช่น เรื่อง *จำเลยรัก* *ดาร์บรัก* *เทพบุตรในฝัน* *กามเทพหลงทาง* *เงาโอศอก* *พระจันทร์แดง* *สุดสายป่าน* *กำแพงเงินตรา* และ *เกิดเป็นหงส์* ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีเรื่องสั้น สารคดี เรื่องแปล

นวนิยายของชวงค์ ฉายะจินดาส่วนใหญ่เป็นนวนิยายรักพาฝัน นำเสนอ ปัญหาชีวิตต่างๆ ของความรัก โดยเน้นการนำเสนอตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็น แบบอย่างของกุลสตรีไทย ซึ่งมั่นคงในความรักและความดี ทำให้สามารถ เอาชนะอุปสรรคในชีวิตได้ นอกจากนี้จะทำให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิงจาก จินตนาการและสำนวนภาษาที่ราบรื่นชวนอ่านแล้ว ชวงค์ ฉายะจินดา ยังเน้น ย้ำคติธรรมเรื่อง “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” และมุ่งหวังให้ผลงานของตนสร้าง ความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจในเพื่อนมนุษย์อีกด้วย

ชวงค์ ฉายะจินดา เป็นนักเขียนสตรียอดนิยมนคนสำคัญคนหนึ่งใน แวดวงวรรณกรรมไทย ผู้สร้างสรรค์นวนิยายรักพาฝันที่ได้รับความนิยมข้ามยุค ข้ามสมัย

นางชวงค์ ฉายะจินดา จึงได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ พุทธศักราช ๒๕๕๗

หทัยนาง

ทวิชา

ด้วยสำนึกในพระอัจฉริยภาพ และพระกรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้
ในล้นเกล้าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ไม้เรียกผะกาทุกพ-
 ปานแก้มแฉล้มแดง
 ดอกใหญ่และเกสร
 อยู่ทน บ วางวาย
 อีกรั้งสะพร้งหนาม
 ผึ้งเขี้ยวสิบินไขว่

ชะกะสีอรุณแสง
 ดรุณี ณ ยามอาย
 สุคนธะมากมาย
 มธุรสขจรไกล
 ดุจะเข้มประดับไว้
 บ่มีใครจะห่างเหิน^๑

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ชไมนรีไม่ไปทำงาน ดังนั้นแทนที่หล่อนจะแต่งเครื่องแบบชุดไทยเรือนต้นสีม่วงที่แสนเกลียดเพราะถือว่ามันเป็นสีของแม่ม่าย หล่อนจึงนั่งกางเกงขายาวตัวโปรดสีเหลืองดิน หญิงสาวนุ่งบ่อยจนปลายขาหลุย เป็นชายครุย และสีก็กระดำกระด่างจนเกือบจะกลายเป็นเหลืองแกมเทา สวมเสื้อสีน้ำตาลเข้มที่เพิ่งซื้อใหม่ด้วยเงินโบนัสที่ได้รับเมื่อปลายเดือนที่แล้ว ชไมนรีหวังจะให้ความใหม่ของเสื้อช่วยกลบเกลื่อนความเก่าของกางเกงให้กลายเป็นชุดที่พอดูได้ หรือค่อนข้างใหม่

ชไมนรีมีรูปทรงโปร่งระหง ความอ่อนแอ้นเอวบางราวหุ่นนางแบบ ทำให้หล่อนดูประเปรียวยิ่งขึ้นเมื่ออยู่ในชุดสบายๆ เช่นนี้ หญิงสาวไม่ชอบแต่งหน้าจนเข้มนัก ลิปสติกเป็นเครื่องสำอางชนิดเดียวที่หล่อนมี แต่หล่อนก็มักจะมีลิปสติกบ่อยๆ จนบางครั้งหล่อนถูกท่านผู้อำนวยการเตือนว่า

“คุณอย่าทำให้ใครๆ คิดว่า คุณเป็นเด็กนิสิตที่เพิ่งรับปริญญาบัตรมา สดๆ ร้อนๆ ดึกๆ โสไต้ลของเราต้องการจ้างแต่คนที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้วเท่านั้น”

^๑ จาก มัทนะพาธา พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ซีโมนีทำงานเป็นพนักงานต้อนรับรอบเช้าของโรงแรมเจ้าพระยาไพศยนต์ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ละแวกเจริญกรุง ซึ่งว่ากันว่าเป็นโรงแรมที่หรูหรามากที่สุดของประเทศ หล่อนจึงซื้อห้องพักขนาดกลางอยู่บนชั้นเจ็ดของอาคารฝั่งตรงข้ามกันเพื่อตัดปัญหาในเรื่องการเดินทาง ซึ่งห้องชุดนั้นมีราคาไม่น้อยเลยที่เดียวสำหรับรายได้ของซีโมนีที่ต้องนำจ่ายกับธนาคารทุกเดือนเป็นระยะเวลาห้าปี ซีโมนีผ่อนชำระกับทางธนาคารมาแล้วสามปี อีกสองปีหญิงสาวก็จะได้เป็นเจ้าของห้องชุดขนาดแปดสิบห้าตารางเมตรแล้ว แต่สิ่งที่ขัดเขยกับ ความเหน้อยยากที่ได้รับคือความสะอวดกสบายและปลอดภัยซึ่งหาได้ยากยิ่งสำหรับห้องพักทั่วไป

คุณหญิงมารดาผู้วิธวาของซีโมนีถึงกับตบอก เมื่อรู้ว่าราคาของห้องชุดที่ซีโมนีซื้อนั้นสูงมากมายแค่ไหนและบุตรของตนจะต้องผ่อนชำระให้กับธนาคารทุกเดือน

“อะไร...ห้องเท่ารูกุหนุ่นนั้นนะอะอะ ต้องส่งธนาคารตั้งห้าปี ั้งอยู่กับแม่ที่บ้านเราเสียยิ่งจะดีกว่า เอาเงินค่าผ่อนธนาคารไว้จ่ายค่ารถก็ยังได้”

ซีโมนีหัวเราะบอกว่า

“มันพอเมื่อไหร่ละคะคุณแม่ ค่าแท็กซี่จากบ้านในสวนเมืองนนท์ไปถึงไฮเต็ลของนรีเที่ยวละตั้งเกือบสองร้อยเข้าไปแล้วค่ะ”

“ก็ทำไมจะต้องทำหัวสูงชี้เรือเหาะรีบไปยกเขาพระสุเมรุไปถวายท้าวกวอดลด้วยแล้ว ชาวบ้านชาวเมืองเขาไปกลับด้วยรถเมล์กันทั้งนั้นนี่นา หรือจะให้รถที่บ้านเราไปรับไปส่งก็ได้ ช่วงเย็นนายเนียนก็ไม่ได้ทำอะไร” มารดาของหล่อนแย้ง

ซีโมนีต้องอธิบายว่า

“นรีต้องทำงานเจ็ดโมงเช้าค่ะ ตอนเช้าแย่งเด็ก ๆ ขึ้นรถเมล์ไม่ไหวแน่ ถ้าจะออกแต่มีตชดสี่สี่ห้าก็พอไหว แต่ตีไม่ตีจะโดนจี้หมกห้องร้องเสียเท่านั้น ถึงตอนบ่ายก็เหมือนกัน นรีเลิกงานบ่ายสามโมง เป็นเวลาเด็กนักเรียนเลิกอีกนะแหละ กว่าจะเบียดขึ้นรถเมล์ได้ก็คงซีโครงรวน หรือไม่ก็ต้องรอจนขาแข็งกว่าจะได้ขึ้น แล้วบางที่ยังต้องโหนมาตลอดทางอีก แขนแทบหลุดกว่า

จะถึงบ้าน ส่วนถ้าจะให้ลูกเนียบไปรับไปส่งนรีก็อายเพื่อนที่ทำงาน เตียวจะล้อเอาว่าเป็นลูกคุณหนูไม่รู้จักโต นรีถึงได้ตัดปัญหาซื้อห้องชุดไป เพราะเดินไปทำงานได้ ไม่ต้องรีบตื่นแต่เช้าออกจากบ้านไปทำงาน”

เหตุผลของชไมนรีทำให้คุณหญิงพิจารณาบรรณสารมารดาของหล่อนยอมจำนน ได้แต่บ่นพึมพำด้วยความหวังใยในความปลอดภัยของบุตรเพียงคนเดียว

“นรีดูแลตัวเองได้หรอกค่ะคุณแม่ แล้วก็อยู่แถวเมืองนนท์ต้องขึ้นรถไปกลับทุกวันนะปลอดภัยเสียที่ไหน นรีอาจโดนระเบิดขวดเข้าเมื่อไหร่ก็ได้”

ชไมนรีรู้ว่ามารดาของหล่อนไม่พอใจนักที่จะให้หล่อนทำงานโรงแรม ชไมนรีเคยถูกคุณแม่ท้วงเมื่อสมัยที่หญิงสาวไปสมัครเข้าทำงานที่โรงแรมว่า

“ชื่อเสียงมันน่าเกลียด แกเป็นสาวเป็นนาง การศึกษาก็ดีถึงขั้นปริญญาแล้วไปเดินเข้าออกโรงแรมยังงั้นมันจะดีเรือ แกก็เป็นถึงลูกสาวพระน้ำพระยานะ ใครเห็นเข้าเขาจะหาว่าพ่อแม่ไม่เตือน”

“โอ...คุณแม่ขา นี่มันโรงแรมชั้นหนึ่งระดับชาติเชียวนะคะ ไม่มีผู้หญิงพรรคินนัหรือค่ะ ค่าห้องพักคืนๆ หนึ่งหลายพันเชียวนะคะคุณแม่” ชไมนรีชี้แจง

แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่วายถูกมารดาขึ้นคำขาดว่า

“แต่หนูต้องกลับมาเยี่ยมแม่บ่อยๆ นะ แม่จะได้รู้ว่าหนูยังอยู่สบายดีไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยอะไร”

ด้วยเหตุนี้วันอาทิตย์ ชไมนรีจึงเตรียมตัวไปเยี่ยมมารดาอย่างเคย หญิงสาวถือตะกร้าไปใหญ่ติดมือไปด้วย ตั้งใจจะแวะซื้อขนมหลายๆ อย่างที่โรงแรมไปฝากน้องชาย หล่อนมีน้องชายถึงสามคน นรินทร์อายุสิบเก้าเรียนอยู่ที่โรงเรียนแพทย์ศิริราช นเรนทร์อายุสิบแปดสอบติดโรงเรียนเตรียมทหาร และนเรศวรอายุย่างสิบห้าเพิ่งจะขึ้นมัธยมปลายสายศิลป์ภาษาฝรั่งเศส น้องทุกคนล้วนแต่อยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอนด้วยกันทั้งนั้น ขนมฝรั่งของชไมนรีคงจะทำให้น้องๆ หายเบื่อผลไม้ในสวนที่บ้านหรือขนมไทยไปหลายวัน

ชไมนรีออกจากห้องพักเดินฮัมเพลงฮิต มือแกว่งแขนที่หัวตะกร้าเล่น

อย่างร่าเริงมาตามทางเดินหน้าห้อง ผ่านห้องพักของน้ำปรุ้งซึ่งอยู่ห่างจากห้องของหล่อนเพียงสองสามห้อง เห็นประตูเปิดอยู่ก็ไหลหน้าเข้าไปทักทายเพื่อนบ้านสาว

“ฮัลโหล...ทำอะไรอยู่จะน้ำปรุ้ง”

น้ำปรุ้งเป็นหญิงสาวร่างท้วม อายุมากกว่าซีไมนรีเพียงสองสามปี แต่ใบหน้าท่าทางของหล่อนทำให้ดูราวกับว่าหล่อนแก่วัยกว่าซีไมนรีมากมาย น้ำปรุ้งกำลังไล่ตามบ่อนข้าวบุตรชายตัวอ้วนกลม ซึ่งกำลังคลานตามตุ๊กตาไขลานและกำลังเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วไปตามพื้นกระเบื้องอย่างที่ปูอยู่ในห้องน้ำปรุ้งหันมาตอบว่า

“บ่อนข้าวตาเมฆ เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว ดูซี อยู่หนึ่งๆซะที่ไหน ต้องไล่ต้อนกันรอบๆห้อง” หล่อนใช้หลังมือปาดเหงื่อที่หน้าผากทั้ง ทักเพื่อนบ้านสาวว่า “นั่นเธอจะไปไหนนะนรี แต่งตัวสวยจัง”

“นี่นะเธอสวย ยังกะขอทานนะไม่ว่า” ซีไมนรีหัวเราะก๊ิก พलगกริดนิ้วยกขาทางเกงสีตุ๋นๆ ให้อีกฝ่ายหนึ่งดู

“แหม ถ้ามีขอทานหน้าตาสวยอย่างเธอมาขอจริงๆ ละก็ ฉันทอมเทหมดกระเป๋าคะเลย” น้ำปรุ้งว่า

ซีไมนรีหัวเราะ ชี้น้ำคนพูดพलगแล้วพูดว่า

“โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน... จำหน้าฉันไว้ให้ดี วันไหนฉันมาขอทานจริงๆ แล้วเธอต้องเทหมดกระเป๋าคะจริงๆ นนา”

น้ำปรุ้งหัวเราะชอบใจ

“หน้าอย่างเธอนะเธอจะมาขอทาน หน้าตาสวยๆ มีหวังได้เป็นคุณหญิงคุณนายสบายไปทั้งชาติ ไม่เหมือนฉันนี่ จนก็จน มีเงินแค่พอใช้แต่ละเดือน เหลือเก็บบ้างไม่เหลือบ้าง ชี้เหร่ก็ชี้เหร่ แถมยังมีลูกเป็นพรวน”

“โอ้เอ๊ย มีแค่สองคนบ่นว่าเป็นพรวน นี่ตาหมอกไปไหนซะละ” ซีไมนรีเหลียวมองไปทั่วห้องเพื่อจะหาเด็กชายเล็กๆ แสนชนอีกคนหนึ่ง ซึ่งเคยก่อความซุกมุ่นุ่นวายอยู่ในห้องเป็นประจำ

“พ่อเขาพาไปเขาตินแล้ว ตีนมาร้องกวนแต่เช้าจะเลี้ยงนก เลี้ยงหนู

อะไรก็ไม่รู้ เราก็เหนื่อยตายเลยให้พ่อพาถูกไปดู” น้ำปรั่งบอก สายหน้าอย่างเหลือระอา พลังถือซามข้าวไล่ตามลูกชายคนเล็กต่อไป

ซไมนรีเหวี่ยงตะกร้าไว้ข้างประตู ตรงเข้าไปฉวยซามข้าวจากมือเพื่อนบ้านสาว แล้วคลานเข้าไปไล่ตามพ่อหนูน้อยที่กำลังลงคลานสี่ขาตาดูหุ่นยนต์หน้าตาประหลาดที่เคลื่อนไหวไปทั่วห้อง

“มาเร็ว...เมฆ มาทานข้าวก่อน น่านรีป้อนให้ เอ้า...พอนกขุนทองเอ๊ย...กินข้าวกับอะไร อ้อ...กินข้าวกับไข่ ซ้อนข้าวหอบเอาไว้ที่ไหน...”

เสียงใสร้องถามเองตอบเอง ทำให้ตาเมฆบังเกิดความสนใจ ดวงตาใสแจ้วเหลือบมามอง ครั้นเห็นใบหน้านวลเิบของหญิงสาวที่เคยมาเล่นด้วยและมีขนมมาฝากบ่อยๆ ก็ละความสนใจจากหุ่นยนต์ตัวน้อยคลานตรงเข้ามาหาและอ้าปากรับข้าวคลุกไข่ที่หญิงสาวป้อนให้โดยดี ทำให้มารดาของแกอดหัวเราะมิได้

“ดูเมฆซี ที่แม่ป้อนละทำเล่นตัว กว่าจะกินได้แต่ละคำ ล่อให้ตามชะเหนื่อยแทบตาย ที่น่านรีเขามาป้อนให้ละก็อ้าปากรับเคี้ยวตุ้ยๆ หมั่นไส้”

ซไมนรีหรือมัยม์จับแก้มเป็นพวงย้วยของตาเมฆบีบเบาๆ อย่างรักใคร่ ช่วยแก้แทนว่า

“อ้าว คนเรามันก็ต้องรู้จักหลักไซโคมิ่งซี ยังไงๆ แม่ก็ต้องป้อนให้ทุกวันอยู่แล้ว เมฆจะต้องเอาใจทำไม ส่วนน่านรีนะนานๆ ถึงจะมีโอกาสมาป้อนข้าวให้เมฆซักที เมฆก็จะต้องโชว์ผลงานหน่อยซี ไม่งั้นเดี๋ยวน่านรีเซ็ดชะหรือกนะเมฆนะ” พูดเองเออเอง พักพิเียดกับพ่อหลานชายตัวน้อยอายุเพียงขวบเดียวพลังป้อนข้าวไปเรื่อยๆ ประเดี๋ยวเดียวข้าวคลุกไข่ก็เกลี้ยงซามซไมนรีส่งซามข้าวคืนให้เพื่อนบ้านสาว บอกตาเมฆว่า “นำไปก่อนนะจะเมฆเย็นๆ นำจะซื้อขนมมาฝากให้รางวัลที่หมาข้าวแกง”

ตาเมฆคงจะฟังไม่รู้เรื่อง จึงเฝือกอดคอหญิงสาวไว้ ทำปากเบะตั้งท่าจะร้องให้ มารดาต้องดึงตัวไปปลอบว่า

“น่านรีไปซื้อขนมใส่ละ ซื้อไอติม เดียวมา”

ตาเมฆหลงกลจึงยอมปล่อยมือที่กอดคอซไมนรีไว้ แถมยังชี้มือไปทาง

ประตูป็นเชิงเร่งเสียวอีก

“เห็นมัย เห็นฤทธิ์ของเจ้าเมฆมั่งมัย ที่ยังงี้ละ เร่งเลย” มารดาพูด
ส่ายหน้าอย่างเหลือระอา

ชไมนรีหัวเราะขัน ยื่นหน้าเข้าไปหอมแก้มเป็นพวงของพ่อตัวโงงฟอด
หนึ่ง ก่อนจะคว้าตะกร้าเดินออกจากห้องพักของเพื่อนสาว

เลี้ยวมุมนิดเดียว ชไมนรีก็มาถึงลิฟต์ที่จะลงไปชั้นล่าง ตามปกติชไม-
นรีชอบที่จะวิ่งลงบันไดตั้งร้อยกว่าขั้นนั้นไปถึงชั้นล่างมากกว่าที่จะลงไปด้วย
ลิฟต์เพราะเหตุที่ลิฟต์ของที่นี่มักจะเสียบ่อยๆ หญิงสาวมาอยู่ที่นั่นหลายปีแต่
หล่อนต้องติดค้างอยู่ในลิฟต์ซึ่งค้างระหว่างชั้นหลายครั้ง แต่เจ้าหน้าที่ของตัว
อาคารก็มาจัดการลิฟต์ช่วยให้ออกมาได้ทุกครั้ง หญิงสาวจึงมักไม่ใช้ลิฟต์นอก
จากในกรณีที่หล่อนเหน็ดเหนื่อยมาจากงานและต้องการใช้ลิฟต์เพื่อช่วยทุ่น
แรง

กริ่ง...เสียงสัญญาณดังขึ้นที่ลิฟต์เป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าลิฟต์กำลังจะ
เปิด ชไมนรีชะงักฝีเท้าที่กำลังจะเดินไปยังบันไดเหลียวไปมองเห็นสัญญาณ
ที่เหนือประตูลิฟต์สว่างวาบขึ้น

‘เออ...ลิฟต์มาแล้ว วันนี้อลิฟต์ดีกว่า ชี้เกียจเดิน’ คิดพลางหมุน
ตัวเข้าหาลิฟต์ เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูลิฟต์เลื่อนออกจากกัน

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกชายหนุ่มร่างสูงหัวหอบข้าวของพะรุงพะรังก้าว
พรวดออกมาจากลิฟต์ ไหลแข็งแรงของเขาจึงกระทบกับไหล่ของชไมนรีอย่าง
จัง กระเป๋าสและหีบห่อต่างๆ ที่เขาหิ้วมาบ้างหนีบมาบ้าง เพราะมือมีไม่พอ
หล่นกระจายอยู่กับพื้น

“อู๊ย” ชไมนรีอุทาน ทำตาโตมองดูข้าวของที่หล่นเกลื่อนอย่างตกใจ
แล้วเหลือบตาขึ้นมองหน้าคมสัน จมูกโด่งได้รูป นัยน์ตาใสของผู้เป็นเจ้าของ
อย่างขอลภัย “ขอโทษเถอะค่ะ ฉันทุ่มซุ่มซำมจิง...”

“ขอโทษทำไมอะ ผมตะหากที่ซุ่มซำม ออกมาชนคุณเข้า ผมต้อง
ขอโทษคุณถึงจะถูก” เขายังพื้น นัยน์ตาเป็นประกายร่าเริงคู้้นมองดูชไม-
นรีหัวตัวอย่างเปิดเผย จนชไมนรีรู้สึกชินแถมเคือง

งามเกินมนุษย์จริง
จนแรกประสพนั้น
นึกว่าสนธิธินทร์
แต่เนื่ก็ออกกลัว
ครั้นเมื่อสดับศัพท์-
ราวดีม่อทกเพ็ญ
เสียงเจ้าสิเพรากว่า
ฟากฟ้าสุราลัย

กละหญิงนิมิตรฝัน
ذنุจวนจะปลุกตัว
นยนาถก็แน้วนัว
จะผวาและไม่เห็น
ทะสำเนียงก็เยือกเย็น
รสระรีนระรวยใจ
ดุริยางคะดีดใน
สุรศัพท์ะเริงรมย์^๒

พอนึกเคื่อง นัยน์ตาของชไมนรีก็เริ่มชุ่ม อย่างที่หญิงสาวไม่เคยเป็นมาก่อน หญิงสาวคิดในใจว่า

‘ตาคณนี้พิลึก ลูกตาไม่มีห้ามล้อชะม้งเลย’ อีกฝ่ายคงจะสังเกตเห็น จึงรีบเบนสายตาไปมองข้าวของที่ตกเรียรดออยู่แล้วก็ก้มลงเก็บของที่กองกระจัดกระจายอยู่ที่พื้น ชไมนรีมองตามมือของเขา มือใหญ่แต่นิ้วเรียวยาว ผิวสะอาดจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นมือของผู้ชายเต็มตัวอย่างที่รูปร่างของเขาบอกให้รู้ แถมผิวพรรณหน้าตาก็คมคายอีกด้วย ‘น่าจะเป็นมือของศิลปินมากกว่าคนธรรมดา’ ชไมนรีบอกตัวเองเมื่อมองเห็นกล่องใส่กีตาร์ในมือข้างหนึ่งของเขา และแถมหนังสือตำที่ยังเปิดอ้าอยู่กับพื้นก็มีกระดาษโน้ตเพลงปึกใหญ่กระจายเกลื่อน

พอช่วยเก็บแถม ถูงและห่ออะไรต่อมิอะไรขึ้นมาจากพื้นได้ ชไมนรีเห็นว่ามือของเขาหิ้วของเต็มอยู่แล้ว หล่อนจึงถามในเสียงหัวเราะ

“เอ๊ะ คุณเอามือที่ไหนหิ้วของพวกนี้ขึ้นมานะคะ”

เขายิงฟันขาวอีกครั้ง ทำให้ชไมนรีนึกหมั่นไส้

‘แหม ถือว่าฟันสวย โชว์อยู่นั้นแหละ สมคงคิดว่าเราจะปลื้มนะสิ ไม่มีทางเสียหรอก’

เขาตอบในเสียงหัวเราะเช่นกันว่า

^๒ จากพระราชนิพนธ์ มัทนะพารา

“ผมใช้แขนซะ ไม่ได้ใช้มือถือ คุณช่วยกรุณาส่งของให้ผมได้ไหมอะ”
พูดกลางทางแขนเตรียมรับของที่หญิงสาวจะส่งให้

แต่ชไมนรีไม่ได้ส่งของให้ กลับถามอย่างเอื้ออาทร

“คุณเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่หรือคะ”

“ใช่ครับ” ชายหนุ่มตอบพร้อมก้มลงเก็บของที่กระจายอยู่ตามพื้น
ใส่ลงในกล่องใบใหญ่

“อยู่ห้องไหน ฉันทถือของไปส่งให้ที่หน้าห้องก็ได้”

“แหม...คุณทั้งใจดี ทั้งน่ารักจัง ผมเห็นจะต้องอยู่ที่นี่จนตายเสียแล้ว”

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับส่งรอยยิ้มให้หญิงสาว

‘ดูสิ คิดว่าเราคงจะปลื้มเสียเต็มประดา ส่งยิ้มให้เราใหญ่ เสียใจไม่มี
ทางเสียหรือที่คนอย่างเราจะหลงคารมง่าย ๆ’ ชไมนรีคิด

“ผมอยู่ห้องเบอร์ ๘ อะ คุณคนสวยช่างใจดีกับผมมากเลย...อ้าว แล้ว
กัน...ไร” เขาเปลี่ยนเสียงเป็นกระหืดกระหอบ เมื่อเอ่ยตอนท้าย ลี้นคำพูด
ของชายหนุ่ม ชไมนรีกลับก้มลงวางของทั้งหมดที่ช่วยถือให้ไว้แทบเท้าของ
ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของ ส่วนตัวหล่อนเองหันเข้าหาลิฟต์อีกครั้ง ครั้นปรากฏ
ว่าประตูลิฟต์ยังไม่เปิด หล่อนก็หมุนตัวเดินสะบัดไปลงบันไดซึ่งอยู่ติดกับลิฟต์
นั่นเอง

ชายหนุ่มส่งเสียงตามหลังไปอีก

“คุณอะคูน...กรุณาเถอะอะ มือผมมีไม่พอจริงๆ ไร...”

ดวงตากลมดำที่ส่งแสงเขียวๆ เหลือบขึ้นมามองหน้าชายหนุ่มแวบหนึ่ง
ขณะที่ส่งเสียงตอบขึ้นมาอย่างเยือกเย็น

“เสียใจด้วยคะ ที่คุณมีมือน้อย แต่ทว่ามีปากมากเกินไป” ว่าแล้วหล่อน
ก็เดินซอยเท้าอย่างรวดเร็วลงบันไดไปโดยไม่สนใจกับเสียงโอดครวญของชายหนุ่ม
อีก...

๒

เมื่อลงมาถึงชั้นล่างซีโมนีก็ยังคงอดโมโหชายหนุ่มแปลกหน้าไม่ได้ ถึงแม้หญิงสาวจะทำงานบริการในโรงแรมที่เก่าแก่และดังที่สุดของประเทศ แต่แขกที่มาพักก็ไม่เคยทำกริยาไม่สำรวมรุ่มร่ามแบบนี้มาก่อน ซีโมนีเดินข้ามถนนกลับเข้ามาในโรงแรมอีกครั้ง โดยเดินผ่านช่องทางเข้าออกของพนักงาน ซึ่งแยกออกไปจากทางเข้าหน้าโรงแรม

“ไยยุพ” ซีโมนีร้องทักหญิงสาวที่ยืนรออยู่ที่ห้องพักพนักงาน “ขอโทษทีเถอะที่มาช้า ฉันมีวแต่ไปเจอพวกโรคจิต ทำเจ้าชู้ประตูดินเข้านะสิ”

“ไปเจอที่ไหนมา” ยุพเรศถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ก็เจอตอนที่ลงลิฟต์ที่ห้องนะสิ สงสัยว่าคงจะมาอยู่ใหม่ แต่แหมถ้ามีเพื่อนบ้านแบบนี้เราไม่ชอบเลย รุ่มร่ามทำท่าเจ้าชู้ยั๊กกันตั้งแต่เจอกันครั้งแรก”

“เอาน่า อย่าคิดมาก บางทีเค้าอาจจะเป็นคนดีก็ได้นะ ท่าทางเขาอาจจะเป็นแบบนี้เอง บางทีวันใดวันหนึ่งเธออาจจะต้องมีเรื่องให้พ่อหนุ่มคนนั้นช่วยก็เป็นได้ อนาคตมันไม่แน่นอนหรอก คนที่เราเห็นว่าเปลือกนอกเขาไม่ดี แต่บางที่ข้างในเขาอาจจะเป็นดีก็ได้ใครจะไปรู้”

ซีโมนีหัวเราะกับคำพูดของยุพเรศ

“แหม ยังไม่รู้จัก ยังไม่เห็นหน้าค่าตาก็ก็น่าเข้าข้างฝ่ายนั้นเสียแล้วนะ” หญิงสาวพูดแล้วก็ตั้งท่าจะเดินต่อไปแต่แล้วยุพเรศก็ถามขึ้น

“จะไปไหน วันนี้วันหยุดนะไม่ใช่หรือ หรือว่าแลกเวรกับคนอื่นไว้”

“เปล่าไม่ได้มาทำงาน แต่จะข้ามไปเอาขนมศาลาฝั่งนู้นก่อนนะ ห้องๆที่บ้านชอบกัน วันนี้จะกลับบ้านเลยจะซื้อไปฝากห้องๆ”

บ้านของซีโมนีอยู่ในสวนลึกจากถนนใหญ่มากมาย เจ้าคุณพ่อเคยบอกว่าเข้ามาปลูกอยู่ในสวนแบบนี้อากาศบริสุทธิ์มากกว่าอยู่ในเมือง ถึงแม้

จะเข้าออกลำบากสักหน่อยก็เถอะ ด้วยเหตุนี้กว่าจะถึงบ้านได้ ซิโมนรีต้องเดินลัดเลาะตามทางเล็กๆ ซึ่งบางแห่งก็มีสะพานไม้ลูกระนาดทอดให้ บางแห่งก็เป็นทางดินเฉยๆ หลายครั้งที่หญิงสาวต้องไต่สะพานต้นหมาก ต้นมะพร้าวข้ามท้องร่อง และบางครั้งหล่อนก็กระโดดข้ามเล่นเองอย่างสนุกสนานตามประสาสาวน้อยผู้มีหัวใจบริสุทธิ์แจ่มใส ปราศจากกังวลใดๆ มาแผ้วพาน

แต่จะว่าในใจของซิโมนรีไม่มีเรื่องครุ่นคิดเสียเลยก็ไม่ได้ วันนั้นซิโมนรีเดินพลางคิดพลาง บางทีหล่อนก็ทำหน้าที่บึงนัยน์ตาขุ่นให้กับต้นหมากรากไม้ที่โอบกอบโอบไหวๆ ต้อนรับการมาเยือนของหล่อน

‘อีตาบ้า เขาเมตตาจะช่วยขนของให้ยังมาทำทะเลิ่ง เราเลยแกล้งโยนโครมไ่ว้ตรงนั้นแหละ อยากรู้ว่าจะมีปัญญาขนไปได้ยังไง คงลำบากแทบเลือดตากระเด็นเลยแหละ สมน้ำหน้า ถ้าเจอกันอีกเมื่อไรรับรองเลยว่าหน้าหล่อๆ แบบนั้นเราก็จะไม่มองเด็ดขาด’ บางทีซิโมนรีก็เดินอมยิ้ม หยิบขนมสองสามชิ้นในตะกร้าที่หิ้วมาโยนให้เจ้าหมาตัวเล็กที่มายืนกระดิกหางทำเสียงจี้จ้อๆ ทักทายหล่อนอยู่ข้างทาง แต่ในใจกลับคิดไปถึงใครคนหนึ่ง ‘คนอะไร... ตัวก็ออกโต แต่ลูกตาใสแจ๋วเหมือนเด็กๆ เอ...นี่ๆ ก็คูนหน้า เคยเห็นที่ไหนหนอ เออ...จริงด้วยซิ เคยเห็นตาคนนี้ออกที่วิสองสามครั้ง ใช่แล้ว...เขาเป็นนักร้องนำวง Blue Moon นั่นเอง เสียเพราะจะตาย เออ...แต่ตอนหลังๆ นี้ หายหน้าไปซะ...’ ซิโมนรีขมวดคิ้ว แต่คราวนี้ไม่ได้โกรธใคร หล่อนพยายามจะคิดถึงชื่อของชายหนุ่มซึ่งติดอยู่ตรงริมฝีปากนี้เอง แต่ก็พยายามนึกเท่าไรก็ไม่ออก ‘เออ...นี่ออกแล้วหม่อมราชวงศ์เนมินทร...ใช่แน่ๆ แล้ว เรายังเคยนึกนิทานเลยว่า เวลาร้องเพลงงี้คุณชายชอบทำหน้าที่ระรื่น ฟันของตัวมีก็ซี่ๆ เอาออกมาอวดชาวบ้านเขาหมด นอกเสียจากเวลา ร้องเพลงเศร้าจริงๆ เท่านั้นที่จะยอมหุบปาก...’

เดินพลางคิดพลางจนกระทั่งถึงตัวบ้าน ที่บ้านของซิโมนรีเป็นสวนทุเรียนมีเนื้อที่เกือบร้อยไร่ นอกจากนั้นยังมีสวนดอกไม้จำพวกมะลิ กุหลาบ ส่วนบริเวณรอบบ้านทรงปั้นหยาหลังใหญ่นั้นเจ้าคุณพ่อให้คนสวนปลูกดอกไม้

ที่ส่งกลิ่นหอมซึ่งคุณแม่นั้นชอบหนักหนา เวลาลมพัดมาอ่อนๆ ดอกไม้ที่ปลูกไว้ก็จะส่งกลิ่นหอมๆ มาตามสายลม

ใกล้หัวบันไดเรือนมีต้นชมพูแก่แกมหม่อมกำลังออกลูกสุกเป็นสีชมพู สะพรั่งสดชื่นเต็มต้น ชไมนรีเอื้อมมือคว้าลูกสุกเป็นสีชมพูจัดทั้งพวงซึ่งอยู่ใกล้มือมาใส่ตะกร้า ปลิดลูกหนึ่งเข้าปากกัดเคี้ยวพลางทักลูกสมุนที่เลี้ยงไว้สองสามตัวซึ่งเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังเห่าทักทาย

“ไง ไอ่หมี่ หน้าตาเราน่ะไปพัดกระไครมา รอยเขี้ยวจมนไปเลยนี่...นั่งนวล แก่ทำไมไม่ห้ามแฟน ฮี...ปล่อยให้ไปทำนักเลงโตแถวหน้าวัดอีกละซี ระวังเหอะจะโดนหมาวัดรุมตาย”

เสียงหัวเราะของน้องชายดังมาจากบนเรือน แล้วสามพี่น้องก็เดินแกลมวิ่งกันลงมาแย่งกันรับกระเช้าจากพี่สาว เสียงเอะอะเกี๋ยวกรวยกับคนสีกสิบคนทำให้พี่สาวต้องยกมือปิดหูหรือว่า

“พูดทีละคนซียะ แล้วก็พูดค่อยๆ ก็ได้ อยู่กันแค่นี้แหละ เอ็ดตะโรไปได้ คุณแม่อยู่ไหนล่ะ”

“อยู่ในห้องพระกำลังเปลี่ยนแจกันดอกไม้อยู่ เดี่ยวผมไปบอกแม่ให้” นรินทร์ตอบพี่สาวแล้วก็ทำท่าจะออกวิ่งไปหลังเรือน

ชไมนรีจับแขนไว้บอกว่

“ไม่ต้องหรอก ได้ยินเสียงเจ้าลูกสมุนลั่งลั่ง คุณแม่ก็รู้แล้วว่าพี่มา”

นเรศวร์หัวเราะก๊าก

“พี่น้องว่าพวกเราเป็นหมาลั่งลั่งส่งเสียงดัง ผมไม่ยอมจริงๆ นะ พี่นรีต้องทำขวัญพวกเราอย่างน้อยๆ ก็ต้องคนละร้อย” เขาพูดพร้อมกับแบมือ

ชไมนรีหันไปทำตาโตกับน้องชายอีกสองคน พูดแกลมหัวเราะ

“น่ะ ใครเขาไปว่าพวกตัวน่ะ เขาว่าไอ้หมี่กับนั่งนวลตะหาก พวกตัวน่ะร้อนตัวไปเองแท้ๆ เขี้ยว ไม่มีทางเสียหรือกอาทิตยที่แล้วก็เพิ่งจะให้ไปอาทิตยนี้กลับจะมาขอเพิ่มอีกแล้ว”

“นั่นละฮะ กระเทือนถึงพวกเราด้วย เพราะเราก็ลั่งลั่งเหมือนกัน พี่นรีจ่ายค่าปลอบใจคนละร้อยดีแล้วฮะ เสาร์นี่มีงานวัดด้วย กระเป๋าโหวไป

ตามๆ กัน” นเรนทร์ส่นับสนุนน้องชายพลางแบมือบ้าง

นรินทร์เลยประสมโรงเข้ามาแบมือด้วยกันกับน้องๆ

“เด็กพวกนั้นมันยังงี่ซุกทีแสะ เจอหน้าที่ไรไถยันเลย” ชไมนรีอดหัวเราะไม่ได้ แต่หญิงสาวก็หยิบกระเป๋าสตางค์มาเปิดพลางปน

“ก็อยากให้กันนี้ น้องๆ ก็ไถเรื่อยไปนะแหละ” เสียงคุณหญิงอรเทพินซึ่งโผล่ขึ้นมาทางบันไดหลังเรือนเอ่ยขึ้น เมื่อมองเห็นบุตรีกำลังแจกเงินน้องๆ ชไมนรียกมือไหว้มารดา พลางทักว่า

“ทำไมคุณแม่ต้องเปลี่ยนดอกไม้ในห้องพระเองล่ะคะ พินกับแก้วไปไหนเสียล่ะ คุณแม่ยิ่งแพ้นามกุหลาบอยู่ด้วย ประเดี๋ยวมือก็บวมอีก”

คุณหญิงพิจารณาบรรณสารผู้เป็นมารดาตอบพลางยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“แม่ให้ไปซื้อของที่ตลาด พวกของสดในบ้านหมดหลายอย่าง หมู่นี้แม่ไปเองไม่ค่อยจะไหว อากาศมันเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเลยให้สองคนนั้นไปซื้อแทน แต่ก็ไว้ใจได้อยู่ทั้งสองคนนั้นแหละ พวกของสดสองคนนั้นก็เคยตามแม่ไปซื้อแล้ว ร้านไหนต้องซื้ออะไรเป็นอันรู้หมด”

“ทำไมไม่ให้ลูกชายของคุณแม่ช่วย โดแล้วนี่คะ”

“ไม่ได้ ขึ้นให้ทำดอกไม้ก็ซ้ำ้าหมดปะไร” คุณหญิงอรเทพินตอบพลางลงนั่งใกล้บุตรี หยิบกระเช้ามาใกล้ตัวและลงมือหยิบของที่บุตรีซื้อมาฝากออกมาทีละชิ้น

“คุณแม่คะ คุณแม่ไม่ชอบมุ้งลวดหรือคะ นรีให้เพื่อนมาวัดหน้าตาออกไปทำให้ก็ได้ เพื่อนนรีหลายคนเป็นเซลส์ติดต่อดีทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นมุ้งลวดหรือเหล็กตัดกันขโมย แถมติดแอร์ด้วยทุกห้องยังได้เลย หน้าร้อนคุณแม่จะไต่ไม่ต้องมานั่งพัด หน้าฝนเวลาปิดประตูหน้าต่างอากาศก็จะไต่ไม่อบอ้าว” ชไมนรีบอก

คุณหญิงพิจารณาบรรณสารโบกมือ

“อើ...ไม่ต้อง แม่ไม่ชอบมุ้งลวด มันร้อน ลมเข้าไม่ได้ รู้สึกเหมือนอยู่ในตู้กับข้าว อัดใจตาย ส่วนแอร์แม่ยิ่งไม่เอาใหญ่ หนาวเหมือนจะแย้เรือนไทยแบบนี้มันไม่เหมาะกับติดของพรรคนั้นหรอก คนปลูกคนสร้างเขา

ก็วางทิศวางทางลมไว้หมดแล้ว เอาไว้อีกสักสิบปีสี่สิบปีค่อยมาว่ากันเถอะลูก”

นเรนทร์หัวเราะก๊าก

“คุณแม่เคยไปลองอยู่แล้วหรือฮะ ถึงรู้ว่าจะอัดใจ”

มารดาหันมาทำตาเขี้ยว

“ทำไมจะไม่เคยฮะ บ้านนายเทิดเขาก็ชิงมุ้งลวดติดแอร์แล้วฮะ วันนั้นฉันไปทำบุญบ้านนายเทิด พ่อเลิศวงศ์ลูกชายเขาที่เรียนจบมาจากเมืองมริกาฉันป่นร้อน พ่อเลิศวงศ์ยังบอกให้พ่อเปิดแอร์ แคมพอเปิดยังไม่ถึงห้านาทีก่อนแม่ก็หนาวเหมือนกับจะจับไข้แล้ว”

“ไฮ้ไฮ ถึงขนาดนั้นเขี้ยวหรือครับคุณแม่ บ้านนายเลิศวงศ์มันจะเกินหน้าเพื่อนบ้านไปหน่อยมั้ง” บุตรชายคนโตถามเสียงยั่วเย้ามารดา

คุณหญิงพิจารณาบรรณสารจึงทำตาเขี้ยวตอบกลับมา

“เกินไม่เกิน ลูกชายเขาก็เรียนจบมาจากอเมริกาแหละ นี่หรื...” นางหันมาทางบุตร ซึ่งนั่งยิ้มฟังอยู่เงียบๆ “วันนั้นพ่อเลิศวงศ์เขายังถามแม่ถึงลูกเลย เขาบอกว่าเขายังจำลูกได้ เมื่อเล็กๆ ลูกขี้แยมาก ร้องให้ทั้งวัน”

ชไมนรีหัวเราะก๊าก

“แต่เนรีจำพ่อเลิศวงศ์ของคุณแม่ไม่ยกได้ นึกออกแต่ไอ้เลิศลูกทุ่งเทิดตัวดำเป็นหนึ่ง วิ่งแก๊ผ้าโทงๆ กระโดดท่องร้องเล่นน้ำทั้งวัน”

น้องชายทั้งสามฮากันครื้นด้วยความสนุกสนาน คุณหญิงพิจารณาบรรณสารทำตาเหมือนจะค้อน นเรนทร์เอ่ยขึ้นว่า

“ผมนะ นึกภาพพ่อเลิศวงศ์ของคุณแม่ออกเลย ไม่เห็นเคยได้ยินใครพูดถึง แล้วอยู่ดีๆ ก็ได้ยินข่าวพ่อเลิศวงศ์ลูกทุ่งเทิดกลับมาจากอเมริกา...”

นเรนทร์หัวเราะ เมื่อเรียกชื่อประเทศที่เลิศวงศ์เพิ่งจากมาแบบเดียวกับที่มารดาเรียก คุณหญิงพิจารณาบรรณสารตอบบุตรชายว่า

“จะไปรู้จักเขาได้ยังไง พ่อเลิศวงศ์เขาคนละครุ่น อย่างนรียังเด็กกว่าเขาตั้งหลายปี พอโตขึ้นมาเขาก็ไปนอกแล้ว”

“ลุงเทิดแกเอาเงินที่ไหนส่งลูกชายไปนอกนะครับคุณแม่ ผมไม่เห็นแกจะร่ำรวยกว่าคนอื่นเลยแถมเป็นหนี้เป็นสินเยอะไปหมด แปลกใจที่แกส่ง

ลูกชายไปนอกได้ตั้งสิบกว่าปี” นรินทร์ปรารภขึ้นบ้าง

มารดาจึงว่า

“นายเทิดแก่ไม่ได้ส่งลูกไปเองหรอก อาศัยบารมีของน้องเขยนะ แม่แหวนน้องสาวนายเทิดเขาไปทำงานตามบาร์ก็เลยโชคดีได้สามี่ฝรั่ง ที่นั่นตอนเขาจะกลับนอก แม่แหวนก็เลยมาขอพ่อเลิศวงศ์ไปเป็นลูกบุญธรรม จะพาไปเรียนหนังสือเมืองนอก นายเทิดก็เลยรีบยกให้”

“แล้วนี่เขาเรียนจบอะไรมาล่ะคะคุณแม่” ชไมนรีถามขึ้น

“เขาเรียนจบหมอเขยวนะ กลับมาเยี่ยมบ้านเยี่ยมพ่อแล้วก็จะมีกลับไปทำงานที่เมืองนอกต่อ แม่ว่าคงไม่กลับมาอยู่เมืองไทยแล้วแหละ” คุณหญิงอรเทพินตอบด้วยสีหน้าภาคภูมิใจราวกับ ‘พ่อเลิศวงศ์’ เป็นบุตรชายของท่านเองก็ไม่ปาน

ชไมนรีอดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นน้องๆ พากันหลั่งตาให้แก่กันในงานของเห็นชั้นมารดา นเรศวร์เอ่ยขัดจังหวะขึ้นว่า

“คุณแม่ไม่รู้อะไร ผมได้ยินที่โกหยงเขาคุยกันว่าพ่อเลิศวงศ์ของคุณแม่เขาไม่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านเฉยๆ รอกชะ แต่เขามีแผนจะกลับมาแต่งงานกับผู้หญิงไทยสักคนเพื่อจะได้พากลับเมืองนอกด้วย”

“ทำไมแม่จะไม่รู้ แม่รู้สิ ถึงได้ดีใจที่นรีกลับมาบ้านวันนี้ แม่ก็จะชวนนรีไปเที่ยวบ้านนายเทิด เพราะพ่อเลิศวงศ์ถามถึงอยู่” คุณหญิงอรเทพินหยุดพูดเหมือนกำลังตัดสินใจจะพูดอะไรบางอย่างแต่แล้วเธอก็พูดต่อไปว่า “ถ้าโชคดีนรีก็อาจจะได้แต่งงาน ได้ไปอยู่เมืองนอกสบายไปตลอดชาติ”

คำตอบของมารดาทำให้น้องๆ ของชไมนรีร้องจ๊ากไปตามๆ กัน นรินทร์กล่าวว่า

“ผมไม่เห็นด้วยอะคุณแม่ เพราะคนที่ได้ยินตีกเตอร์เลิศวงศ์พูด เขาเล่าให้ผมฟังว่า อีตาหมอกคนนี้แก่นกว่าที่โน่นหาลูกจ้างยากเย็นแสนเข็ญ ถึงหาได้ค่าแรงก็แพงต้องให้สวัสดิการเยอะแยะไปหมด สู้มาหาเจ้าสาวเมืองไทยซักคนเอาไปไว้ใช้ช่วยเป็นลูกมือเก็บกวาดคลินิกของแก่ไม่ได้ เงินเดือนก็ไม่ต้องจ่าย ให้แต่ข้าวกิน แล้วก็ยังมีบ้านให้อยู่ ครั้นจะมีคนแย่งกันสมัครแต่งงาน

กับแก”

คุณหญิงพิจารณ์บรรณสารขมวดคิ้วทักว่า

“เรียกเขายังไงนะ ไอ้ต็อก...ต็อกเตอร์...นั่นนะ มันแปลว่าอะไร”

“แปลว่าหมอโงะคุณแม่ หมอจากนอกเขาต้องเรียกต็อกเตอร์ซะ ไม่งั้นก็ไม่สมศักดิ์ศรี” นรินทร์ตอบหน้าตาเฉย

น้องชายสองคนหัวเราะกันคิกคัก ชไมนรีเองก็อดหัวเราะไม่ได้ หล่อนไม่ถือสามารถที่มีความทะยานอยากได้ลูกเขยนักเรียนนอก แต่ตัวเองก็มีความถือตัวเกินกว่าจะเป็นทาสภรรยาของใครจึงตอบมารดาว่า

“คุณแม่อย่านึกว่าไปอยู่เมืองนอกแล้วจะสบายนะคะ เพื่อนของนรีมีหลายคนไปทำงานเมืองนอก เขียนจดหมายมาเล่าให้นรีฟังว่าที่โน่นนะลำบากลำบากสารพัด ต้องทำงานเองทุกอย่าง แล้วเขาก็อยู่กันอย่างระบบตัวใครตัวมัน เจ็บไข้ได้ป่วยก็ต้องนอนชมอยู่กับบ้านคนเดียว อย่าหวังเลยว่าคนที่อยู่ห้องข้างๆ หรือบ้านใกล้เรือนเคียงจะมาสนใจไยดี บางทีมีคนตายไปแล้วตั้งหลายวัน ห้องข้างๆ ก็ยังไม่รู้เลย ข้าวของหรือก็แสนจะแพง บะหมี่ร้านคนจีนทำขายขามละตั้งเกือบร้อยบาทแพงกว่าห้องอาหารจีนที่โรงแรมอีกคะ”

“อ้าว ของแพงก็จะต้องกลัวทำไม ถ้าเรามีสามี่รวยเสียอย่าง อีกอย่างพ่อเลิศวงศ์เขาก็เป็นถึงมดถึงหมอ มีคลินิกเสียอย่าง ยิ่งของแพง เขาก็เก็บค่ารักษาได้มาก ยิ่งดีเสียอีก” มารดาเย็นกราน

ชไมนรีมองสบตาน้องชายทั้งหลายของหล่อนราวกับจะพูดว่า ‘เป็นนั่นไป’

“แต่นรีคิดว่า เขาคงไม่อยากแต่งงานกับนรีหรอกคะคุณแม่ นรีมันไม่ใช่คนที่จะไปคอยรับใช้เขา งานของนรีเป็นงานนั่งโต๊ะ ใช้ความสู้ ใช้ภาษาขึ้นไปโดนเขาใช้กวาดพื้น ล้างเครื่องไม้เครื่องมือทั้งวันนรีคงเผ่นหนีกลับมาแทบไม่ทัน”

คำตอบของบุตรทำให้คุณหญิงพิจารณ์บรรณสารขมวดคิ้ว

“แกมันเป็นเสียยังงี้ ขึ้นชื่อว่าเป็นสามีภรรยากันมันก็ต้องช่วยกันทำมาหากิน จะไปเรียกว่ารับใช้ได้หรือ ใจคอจะนั่งเป็นคุณหญิงคุณนายให้สามี่เขา

ทำงานงๆ ทั้งวันหาเลี้ยงอย่างงั้นระอะ ไม่ต้องไปคู่อื่นไกล ดูอย่างเจ้าคุณพ่อ ลี กว่าจะได้เป็นพระน้ำพระยา หลังบ้านอย่างแม่ก็ต้องช่วยส่งช่วยเสริมทุกด้าน ไม่ว่าเจ้านายท่านจะมีงานอะไรแม่เป็นต้องเข้าไปช่วยตลอด ผู้ใหญ่ท่านถึงได้เห็นเลยได้เลื่อนขั้นให้เจ้าคุณพ่อไง” ผู้เป็นมารดาพูดเสียงอ่อนลงเมื่อชี้แจงต่อไป “แม่ก็ไม่อยากจะถูกอะไรมาก ดูอย่างคุณพี่เม่นกานัน้นปะไร อายุปาเข้าไปเท่าไรแล้วก็ยังเป็นข้าหลวงอยู่ในวัง สมว่าจวนจะหมดลมเมื่อไรก็ต้องหอบต้องหิ้วกันออกมาตายนอกวังไม่วันใดก็วันหนึ่ง วังรีก็แสนจะรังเจ้านายก็เสด็จย้ายมาประทับอยู่ข้างนอกกันหมด พูดก็พูดเถอะนี่ถ้าสมัยสาวๆ ยอมเป็นหม่อมเล็กๆ ไม่ต้องถึงขั้นหม่อมเอกของเจ้านาย ป่านนี้สบายไปแล้วได้นั่งกินนอนกินมีข้าหน้าบริวารให้ใช้ตลอด ไม่รู้ว่าจะถือพระยศพระเกียรติอะไรกันมากมาย กับแค่นี้ได้เป็นหม่อมเอกเท่านั้น แม่หรือคุณพ่ออย่างไ้เซียวนะลูก”

ชไมนรีมองหน้าน้องอีกครั้งหนึ่ง นรินทร์จึงช่วยเถียงแทนพี่สาว

“คุณแม่ฟังพินรีไม่เข้าใจ พินรีเขาไม่ชอบใจหมอลิศจวงค์ที่คิดจะเอาผู้หญิงไทยไปรับใช้ คือเอาไปทำงานคนใช้ที่โน่น แต่แถมงานเป็นภรรยาให้อีกอย่างนั่นเอง ถ้าจะให้ช่วยกันทำงานละก็ เวลาเรากวาด เขาก็ต้องช่วยกวาดด้วย หรือไม่งั้นก็ช่วยถู เราซักผ้า เขาก็ช่วยรีดอะไรทำนองนั้น มันถึงจะเรียกว่าช่วยตามประสาสามีภรรยา ไม่ใช่ให้ฝ่ายผู้หญิงทำอยู่ข้างเดียวเดี๋ยวนี้เขาเท่าเทียมกันหมดแล้วนะครับคุณแม่ เหมือนอย่างในพระราชนิพนธ์ มัทนะพาธาไงครับ”

สามีสีเป็นระตะนะเลิศ

และจุฑามณีของ

นารีและอาภะระณะผอง

บมียิงสุภรรดา

อันชายจะมีสุนิธิใด

ก็เปรียบภะภรรยา

เปนศรีและศักดิ์ระตะนา

ทีประดับประดาเรือน

๓

คุณหญิงพิจารณ์บรรณสารตอบกลับไปเนื่องจากไม่เห็นด้วยกับคำพูด
ของบุตรชาย

“อ้าว ก็ถ้าหมอละมานั่งช่วยซักกรีดผ้าซะแล้ว เขาจะเอาเวลาที่ไหน
รักษาคนไข้หาเงินเข้าบ้านล่ะยะ ทีแบบนี้ทำไมไม่คิดบ้าง” มารดาทำตาเขียว
นรินทร์อึ้งเพราะผู้คารมมารดาไม่ได้ ระหว่างที่เงิบขโมมนรีจึงกล่าวขึ้น
ว่า

“เราอย่ามาเถียงกันให้คอแห้งเปล่าๆ เลยคะแม่ นรีแน่ใจว่าหมอละ-
วงศ์ไม่ยอมได้นรีแน่ๆ นรีแก่งก้างจะตายไป เขาคงจะต้องอยากได้ผู้หญิง
ไทยที่เป็นไทยแท้ๆ นุ่มนวลสวยงามเรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้มากกว่า”

“แต่เขาบอกแม่ว่าเขาสนใจนรีนี่ เขาเห็นรูปลูกแล้ว รูปที่ใส่ชุดไทย
เรือนต้นสีม่วงหม่นสไปสีทองยี่นุกุมมีอยู่ที่ทำน้ำของโรงแรมนะ เขายังบอกว่า
น่ารักดี ให้แม่ลองชวนไปเที่ยวบ้านเขามั่ง หรือไม่งั้นก็บอกให้เขารู้ว่าลูกจะ
มาบ้านวันไหน เขาจะมาหาเองก็ได้” ผู้เป็นมารดาขยิบกรานแล้วก็พูดต่อไป
“แล้ววันนี้พ่อเลิศจึงจะมารับข้าวที่บ้านด้วย แม่บอกเขาไว้แล้วว่าหนูจะมา
วันนี้”

ชโมมนรีทำหน้าที่เหยงกับน้องๆ แต่ก็ดูเหมือนจะไม่มีการช่วยเหลือ
ได้ เพราะทุกคนก็พากันทำหน้าที่เหยงๆ ตอบมา ชโมมนรีจึงต้องช่วยตัวเอง

“แม่คะ แม่ไปบอกเขาทำไมว่าหนูมาวันนี้ หนูไม่ได้อยากเจอหน้าเขา
สักหน่อย”

คุณหญิงพิจารณ์บรรณสารมองหน้าบุตรพี่พลางส่ายหน้า

“เอาเถอะน่า ไหนๆ เขาก็จะมาวันนี้แล้ว หนูก็อยู่เจอเขาหน่อยปะไร
แค่รับข้าวมือเดียวเท่านั้น ถือว่าเห็นแก่แม่ก็แล้วกันนะ”

ชโมมนรีจำต้องทำตามคำขอร้องของมารดาด้วยความไม่เต็มใจ ระยะเวลา

เวลาหลายสิบปีที่หญิงสาวไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเลิศจวงศ์ ครั้นเมื่อต้องมาพบเจอกันในสถานการณ์แบบนี้ด้วยแล้วหญิงสาวก็ยากจะทำใจโอนอ่อนตามคำขอร้องของมารดาได้

คุณหญิงพิจารณาบรรณสารมองหน้าบุตรแล้วก็พูดต่อไป

“เอาเถอะ ถ้าเจอกันครั้งนี้แล้วหนูไม่ถูกใจพ่อเลิศจวงศ์ แม่ก็จะไม่ยุ่งอีกก็แล้วกัน แต่แม่ก็อยากจะให้หนูพยายามคิดถึงอนาคตข้างหน้าให้มากๆ บางทีความรักของหนุ่มๆ สาวๆ ที่เลือกกันเองก็อาจจะไม่ยั่งยืนสุขสบายนักก็ได้ สู้คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านทุกข์ผ่านสุขมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนไม่ได้ บางทีเขาเหล่านั้นก็จะมองเห็นอะไรที่หนุ่มๆ สาวๆ อย่างลูกมองไม่เห็นก็เป็นได้”

“อะไรหรือครับคุณแม่ ที่มองไม่เห็นนะครับ” นเรศวร์ถามพลางหัวเราะขึ้นมา

“ไอ้ เด็กพวกนั้น” ผู้เป็นมารดาขมวดคิ้วมองหน้าบุตรชายบุตรสาวของนาง “ที่แม่พูดก็เพราะหวังดี แม่เห็นแล้วว่าพ่อเลิศจวงศ์ก็ไม่ได้เสียหายอะไร เขาก็เหมือนคนทั่วไปนะแหละ มีทั้งดีและไม่ดี ไม่ขาวหรือไม่ดำ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือ คงจะอยู่ตรงกลางนั้นแหละ ที่แม่พูดมาทั้งหมดก็เพราะอยากให้ลูกของแม่สุขสบาย หนูก็อายุมากขึ้นทุกวันน่าจะแต่งงานแต่งการออกเรือนไปเสียที ส่วนลูกชายของแม่อีกสามคน แม่ก็อยากจะสอนว่าให้เลือกคู่ชีวิตให้ดีๆ ไม่ใช่ผู้หญิงเอาแต่แต่งหน้าแต่งตัวสวยไปวันๆ ให้ลูกของแม่ทำงานหาเลี้ยง ที่แม่พูดจำเอาไว้ให้ดีๆ นะ”

“คุณแม่พูดเพื่อไว้อีกนานเลยนะครับ” นรินทร์พูดขึ้น

แล้วนเรนทร์ก็เสริมว่า

“รับรองเลยครับว่า ผมจะพาว่าที่ลูกสะใภ้มาแนะนำตัวให้คุณแม่ดูก่อนเป็นคนแรกเลยครับ”

“แล้วถ้าแม่ดูแล้วไม่ถูกใจล่ะ” คุณหญิงมารดาตั้งคำถามขึ้น

ทั้งนรินทร์ นเรนทร์ นเรศวร์ ต่างพากันมองหน้ากันแล้วก็พากันหัวเราะ โดยที่ไม่ตอบคำถามของมารดา

ซิไมนรีนั่งมองน้องๆ ที่ต่างพากันหัวเราะกับคำถามของคุณแม่ โดยที่

ในใจคิดว่าจะหาทางออกกับเรื่องของพ่อเลิศจวงศ้อย่างไรดี อีกไม่นานก็จะถึงเวลารับประทานอาหารเที่ยงแล้ว หญิงสาวคิดทบทวนอยู่นานก่อนจะพูดขึ้น

“แม่คะ นรีรักกับนายเลิศจวงศไม่ได้หรอกค่ะ เพราะว่า เออ...ง่า...ตอนนี้เรามีแฟนแล้ว ตั้งใจจะมาบอกคุณแม่แต่ก็ไม่ทัน เพราะคุณแม่พูดเรื่องนายเลิศจวงศขึ้นมาเสียก่อน”

คุณหญิงพิจารณ์บรรณสารเบิกตากว้าง ทำอาการราวกับจะไม่หายใจ เป็นครู่จึงถามขึ้นด้วยเสียงเกือบหลง

“แม่เรามีแฟนแล้ว จริงๆ เรอะนี่”

“จริงค่ะแม่ เราชักกันมากด้วย คุณแม่อย่าทำให้นรีเสียใจเลยนะคะ” ชไมนรีตอบอ้อมแอ้ม ไม่ค่อยจะกล้ามองสบตามารดา ตั้งแต่เกิดมาก็ครั้งนี้แหละที่หล่อนกล้ากล่าวเท็จกับท่าน

“ไหนลองบอกแม่ซิ แฟนของลูกเขาเป็นใคร ชื่อเรียงเสียงไร ทำไมถึงไม่มีวีแววอะไรมาก่อนเลย รักกันมานานเท่าไรแล้วซี”

“เรารักกันมานานแล้วค่ะ แต่เขาเพิ่งจะมาบอกนรีเมื่อสองสามวันนี่เอง”

“ชื่ออะไร แฟนของลูกนะ แล้วทำไมมาหาгинอะไร” มารดาหลุดคำถามต่อๆ กันมาอย่างไม่ยอมให้ชไมนรีตั้งตัวติด

ชไมนรีหยุดอ้าอึ้งลังเลและไม่ทราบว่าจะอะไรเป็นสาเหตุให้หล่อนหลุดปากตอบไปว่า

“เขาชื่อ...เอ้อ...หม่อมราชวงศ์เนมินทรจ๊ะแม่ เป็นนักดนตรี...”

“อะไร...เป็นถึงคุณชายเชียวรี...” ผู้เป็นมารดาอุทานขึ้น “แต่ทำไมถึงเป็นนักดนตรีไปได้ ไม่ได้รับราชการงานเมืองหรือกริ”

ชไมนรีได้แต่ก้มหน้าหนึ่งไม่ตอบคำถามของผู้เป็นมารดา ซึ่งทำท่าทางตืออกดีใจที่บุตรสาวของตนมีบุญมีวาสนาเช่นนี้ ยังไม่ทันที่ผู้เป็นมารดาจะซักถามอะไร ทุกคนที่นั่งอยู่บนเรือนก็ได้ยินเสียงบุรุษคนหนึ่งดังอยู่ที่หน้าเรือน ทำให้คุณหญิงพิจารณ์บรรณสารมีสีหน้าตืออกดีใจ รีบออกคำสั่งให้เรศวรบุตรชายคนเล็กลงไปเปิดประตูรับ

“เร็วๆ ลูก กว่าจะลูกได้แต่ละทีทำไมชักช้าหนักละ รีบลงไปเปิดประตูให้

พ่อเลิศจวงศ์เลยลูก ประเดี๋ยวจะคอยนาน”

นเรศวรรีบลุกขึ้นเดินลงไปเปิดประตูรับ เมื่อเดินมาถึงข้างล่างเด็กหนุ่มก็เห็นเลิศจวงศ์มีสีหน้าสีตาบอบุญไม่รับ

“ทำไมมาเปิดประตูซำหนัก มัวแต่ทำอะไรอยู่นะ เร็วๆ เลย อ้าว...นั่นจะมามัวยืนนิ่งอยู่ทำไมรีบเดินมาเปิดประตูเสียทีสิ ฉันทื่นจนขาแข็งไปหมดแล้ว”

ครั้นเมื่อนเรศวรวิ่งมาเปิดประตูให้เข้ามาแล้ว เลิศจวงศ์ก็ออกคำสั่งให้เด็กหนุ่มหยิบกระเช้าผลไม้ที่ตนเองวางอยู่ที่หน้าประตูบ้าน

“แล้วก็หยิบให้เบาๆ มือด้วยละ รู้จักหรือเปล่าว่านั่นลูกอะไร” เลิศจวงศ์ถามแล้วก็ยังคงพูดต่อไปโดยไม่เปิดโอกาสให้เด็กชายได้ตอบ “นั่นนะเขาเรียกว่าแอปเปิ้ล ผลไม้ฝรั่ง คงจะไม่เคยกินละซี” และก่อนที่จะเดินขึ้นบันไดชั้นสุดท้ายเลิศจวงศ์ก็หันมาชี้หน้าแล้วก็พูดด้วยน้ำเสียงในโรฟัน “แล้วอย่าแอบกินละ ฉันทน์ปลุกมานะ”

แล้วเขาก็เดินเข้าไปภายในบ้าน ทั้งให้นเรศวรหิ้วตะกร้าแอปเปิ้ลตามเข้าไป

‘ซึกไม่ถูกชะตากับนายนี้เสียแล้วสิ’ นเรศวรนึกเขม่น ‘ออกคำสั่งตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันเลย ทำทางแบบนี้เห็นครั้งเดียวก็ไม่น่าคบแล้ว ทำท่าทำทางดูถูกคนอื่นเขาไปทั่ว’

เลิศจวงศ์เดินขึ้นมานบนเรือนก็ตรงเข้าไปคุกเข่ากราบคุณหญิงพิจารณาบรรณสารอย่างนอบน้อม ก่อนที่จะส่งสายตาวานมาทางหญิงสาวที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้อีกตัวหนึ่ง

“นั่งข้างบนเถอะจะพ่อกุณ ประเดี๋ยวจะเมื่อยแย้” คุณหญิงอรเทพินพูดด้วยน้ำเสียงเมตตา “นั่นจำกันได้หรือเปล่าพ่อกุณ แม่ศรีของป้านะ”

เลิศจวงศ์ส่งยิ้มให้ศรีมนรี

“ห่างกันไปนานครับ ถ้าเดินผ่านกันตามถนนผมก็คงจำนรีไม่ได้ นรีสวยกว่าตอนเด็กๆ เสียอีกครับคุณหญิงป้า ตอนก่อนที่ผมจะไปนอกจำได้ว่านรีผมสั้นแล้วก็ผอมกว่านี้ครับ”

คุณหญิงพิจารณาบรรณสารยิ้มด้วยความพึงใจ

“นี่ก็รู้จักกันแล้ว ถึงแม้จะห่างกันไปนานเป็นสิบปีได้กระมัง ป้าก็คิดว่าประเดี๋ยวคุยกันไปมาสักพักก็กลับมาสนิทกันเหมือนเดิม”

นางพินคลานเข้ามานำแก้วน้ำมาวางให้ตรงหน้าเลิศวงศ์ คุณหญิงพิจารณาบรรณสารจึงถามขึ้นว่า

“กลับมานานแล้ววีแม่พิน แล้วตั้งสำหรับเสร็จหรือยังล่ะ”

“แก้วกำลังตั้งคะ อีกลูกครู่คงจะเรียบร้อย” นางพินตอบอย่างนอบน้อมแล้วก็คลานออกไปจากห้องรับแขก

“รอสักประเดี๋ยวเถอะนะพ่อเลิศวงศ์ เมื่อเช้าป้าใช้ให้แม่พินกับแม่แก้วไปซื้อของเลยทำให้เสียเวลาดังสำหรับไปสักหน่อย”

“ไม่เป็นไรมาได้ครับคุณหญิงป้า”

“พ่อเลิศวงศ์คงยังไม่รู้จักน้องๆ ของนรี นั่นที่เดินถือตะกร้าอะไรเข้ามา นั่นชื่อเนเรศวร์เรียนที่สวนกุหลาบ ส่วนที่นั่งข้างแม่รีก็กันเรนทร์เรียนเตรียมทหาร ส่วนที่นั่งอ่านหนังสืออยู่นั่นก็พอนรินทร์เรียนหมอที่ศิริราช”

พอมารดาแนะนำจบบุตรชายทั้งสามก็ยกมือไหว้ เลิศวงศ์ออกจะวางหน้าไม่ถูกเมื่อรู้ว่าเด็กชายคนที่ตนใช้ให้ช่วยถือของนั้น หาใช่ลูกของคนรับใช้ไม่ หากแต่เป็นบุตรชายคนเล็กของคุณหญิงป้านั่นเอง

เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร พ่อเลิศวงศ์ก็ทำสีหน้าประหลาดจนทุกคนที่ร่วมโต๊ะอดแปลกใจไม่ได้ คุณหญิงพิจารณาบรรณสารจึงถามขึ้น

“พ่อเลิศวงศ์เป็นอะไรหรือเปล่าลูก หรือว่าไม่ชอบอาหาร”

แต่คำพูดของเลิศวงศ์ทำให้ทุกคนที่ร่วมโต๊ะถึงกับตะลึง

“ตั้งแต่ผมกลับจากนอก ผมก็ไม่ค่อยได้รับประทานอาหารไทยสักเท่าไรครับ สงสัยว่าผมจะติดอาหารฝรั่งเสียแล้ว เวลารับอาหารไทยผมจะไม่ค่อยเจริญอาหารครับคุณหญิงป้า”

“โอ พ่อคุณ สมว่าคงจะอยู่เมืองนอกเมืองนาเสียนาน แต่ป้าหวังว่าอาหารที่บ้านป้าคงจะถูกปากของพ่อเลิศวงศ์บ้างนะจ๊ะ ฝีมือของพินไม่เลวเลยทีเดียวนะ”

เลิศวงศ์จำใจตัดอาหารได้สองสามคำก็ทำหน้าที่พะอืดพะอม นเรศวรเห็นเข้าจึงอดไม่ได้ที่จะถามขึ้น

“ปกติพี่เลิศวงศ์ รับประทานอะไรครับ”

เลิศวงศ์หันมามอง แต่ก็อดตอบอย่างเสียไม่ได้เพราะทุกคนที่ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารต่างหันมามองหน้าตนเองพร้อมกัน ชายหนุ่มยิ้มแล้วก็ตอบขึ้นด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจราวกับเรื่องที่กำลังจะเล่านั้นดีงามและไม่มีใครสามารถทำอย่างตนได้

“ปกติผมไม่รับกับข้าวที่บ้านหรอกครับ จะรับจริงๆ ก็แค่มื้อเช้าจำพวก กาแฟขนมปังอะไรพวกนั้นครับ แถ่นี้หาอาหารเข้าตักๆ ร้านกาแฟหอมๆ ไปได้เลยครับ ส่วนมื้อเที่ยงกับเย็นผมก็ออกไปรับตามโรงแรมหรือไม่กี่ร้านอาหารฝรั่งในเมืองครับ” ชายหนุ่มตอบแล้วก็พูดต่อไปเหมือนกับเป็นเรื่องปกติ “ไม่ไหวครับ อาหารไทยบางอย่างก็ปรุงอย่างไม่ถูกสุขลักษณะ กลิ่นก็แรงมาก ผมกลัวรับเข้าไปแล้วจะปวดท้องหรือไม่ก็อาหารเป็นพิษเอาครับ”

“เอาเถอะจะพ่อเลิศวงศ์ คราวหน้ามารับข้าวบ้านป่าแล้วจะสั่งให้แม่ศรีซื้ออาหารฝรั่งจากที่โรงแรมมาเตรียมไว้ให้ ของโรงแรมนี้เขาชั้นหนึ่งจริงๆ” คุณหญิงอรเทพินพูดพลางหันไปพยักหน้ากับธิดา “จริงไหมลูกนรี”

ข้ไม่นรีได้แต่พยักหน้าแทนการตอบคำถามผู้เป็นมารดา ทั้งๆ รู้ว่าออกจะเสียมารยาทอยู่สักหน่อยแต่ในใจพลางคิดว่า

‘นายเลิศวงศ์คนนี้ทำทางจะเรื่องเยอะเหลือเกิน กิริยาทำทางออกจะฝรั่งแบบนี้ ไม่รู้ว่าคุณแม่จะไปเอาอกเอาใจทำไมกันหนักหนา’

บรรยากาศในการรับประทานอาหารผ่านไปโดยที่ไม่ค่อยมีใครจะพูดคุยกันมากนัก แล้วนเรศวรก็พูดขึ้นทำลายความเงียบบนโต๊ะอาหารว่า

“วันนี้พี่นรีเอาขนมอะไรมาฝากพวกเราครับ”

“จริงด้วย พวกผมเบื่อผลไม้ที่สวนเต็มทีแล้วครับ มองไปทางไหนก็มีแต่ส้ม ชมพู่ ขนุน นี่ยังดีนะที่ไม่ใช่หน้าทุเรียน” นรินทร์เสริมขึ้น

ผู้เป็นพี่สาวจึงพูดขึ้นโดยที่พยายามไม่มองหน้านายเลิศวงศ์ที่พยายามส่งสายตาหวานยิ้มจนมากเกินไปมาทางตนอยู่ตลอดเวลา